ἔξαφνα εἰς τὰς Ἀσκήσεις Γ' Βραβεῖον. Καὶ ἄλλοι, ποῦ εἶχαν σίγουρο τὸ Α', δὲν ἐπῆραν οὔτε Ἔπαινον. Ὁ μῦθος δηλοῖ κτλ.

Ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* μοῦ γράφει σήμερον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ βραβείου του, τὴν «ἐξέλιξιν» τῶν Συλλογῶν του. Ἤρχισε μὲ Ἔπαινον καὶ μὲ τὸν βαθμὸν 13+6. Ἔπειτα ἐπῆρε δύο φορὰς Γ' Βραβεῖον μὲ 15+5. Ἔπειτα Β' Βραβεῖον μὲ 15+13, καὶ τέλος Α' Βραβεῖον μὲ τὸ ἀνώτατον ρεκὸρ 15+15. Ὡραία ἐξέλιξις!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Βραχώδης Ἀκροθαλασσιά*, κ. (Ζ. Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀντολλάξουν: *ὁ Ἀάζαρος* μὲ τὸν *Κουροπάτκιν* καὶ *Καρακάξαν*·—ἡ *Ἀκταιωρὶς* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Κεντρί, Ἀάζαρον, Ἑλληνικὸν Κλέος* καὶ *Ὁδὸν τῆς Δόξης*·— ἡ *Ταλαντευομένη Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Καρακάξαν* καὶ *Κουροπάτκιν*·—ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὴν *Φαληρικὴν Ἀκτήν*, *Ἰωάνναν Ἀάρκ*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*·—ὁ *Ἰνδικὸς Λωτὸς* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Ἀάτριδα τοῦ Ὡραίου, Ζοφερὰν Νύκτα* καὶ *Ἑλληνικὴν Δόξαν*·— ἡ *Γλυψοκουτάλα* μὲ τὴν *Κυρίαν Παράξενη*· καὶ *Χιακὴν Ἡρωΐδα*·—τὸ *Σκέρτσο* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*·—ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Κρήτης* καὶ *Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀάζαρον* (τί καλὰ ποῦ δὲν ἐχάσατε τὴν ἰσορροπίαν, νὰ πέσετε ἀπὸ τὸ ψηλὸ δένδρο! νὰ ἰδοῦμε τώρα τί καλὸ θὰ σοῦ συμβῇ ποῦ ηὗρες τὸ τετράφυλλο τριφύλλι!) *Ἀξιολύπητον* (ἀφοῦ εἶνε ὁ τελευταῖος χρόνος, πρέπει νὰφίσῃς τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις· ἡ ἀνακάλυψίς του δὲν εἶνε...σωστή·) *Ἀκταιωρίδα* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος περιμένει τὸν Κανονισμόν· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ζητήσῃς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν μαθημάτων·) *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα* (ὄχι πάντοτε ἀπροσδοκήτως· τὴν εὑρίσκει κανεὶς καὶ ὅταν τὴν ζητῇ· ὑπάρχουν μάλιστα ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν των·) *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν* (ἔλαβα τὸ ὡραῖον δελτάριον ἀπὸ τὴν Βιέννην, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐνθυμήθης·) *Ἀτρόμητον Λέοντα* (ἔστειλα·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα· καὶ ἔπειτα θὰ προκηρυχθῇ σειρὰ νέων Διαγωνισμῶν διὰ τὰς διακοπάς·) *Αὔραν τοῦ Πολυγήρου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ συλλόγου σας·) *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα* (ἡ κλίσις σου εἶνε πολὺ περίεργος· πρώτην φορὰν ἤκουσα παιδὶ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ...ἀσυνόμος· τέλος πάντων, καὶ αὐτὴ μία κλίσις εἶνε·) *Ἀργεῖον Ἐρυμῆν* (ἐλήφθησαν·) *Ἔνδοξον Ὕδραν* (σήμερον διορθόνω τὸ λάθος·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (σοῦ εὔχομαι λοιπὸν πᾶσαν ἐπιτυχίαν,— ἂν καὶ εἶμαι περὶ αὐτῆς βεβαία!) *τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο, Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (ἔχει καλῶς·) *πρώην Ζωηρὸν Φῶς* (τώρα εἶσαι ἐν τάξει·) *Μαραμένην Γαρδένιαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Ἰουνίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

[***Ἀπὸ*** σήμερον ἀρχίζει, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν, ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων τοῦ νέου 103ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους. Αἱ παρὰ τοὺς ὅρους σταλεῖσαι συλλογαὶ θ' ἀποκλεισθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ οὐδεμία Ἄσκησις ἐξ αὐτῶν θὰ δημοσιευθῇ.]

322. Λεξίγριφος

Σὲ ξένο, φίλε, ἀλφάβητο
Τὸ πρῶτο φιγουράρει·
Ἓν μόριον ὡς δεύτερον
Ὁ λύτης μου ἂς πάρῃ.
Ἀντωνυμίαν ἔπειτα,
Καὶ οὕτω σχηματίζει,
Ἓν ἄστρον ποῦ γλυκύτατα
Στὴ δύσι λαμπυρίζει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλύβης

323. Συλλαβόγριφος

Ὅταν ἀρχίσῃς νὰ γερνᾷς
Ἐγὼ πρωτοπροβάλλω
Καὶ προξενεῖ ἡ θέα μου
Καϋμὸ πολὺ μεγάλο.
Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μου
Ἐὰν μοῦ ἀφαιρέσῃς
Στὸ μέσον τοῦ προσώπου σου
Ἀφεψάκτως θὰ μὲ θέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

324. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Εἰς τὰς μάχας πῦρ γεμάτος
Τὸν ἀέρα διασχίζω,
Καὶ τὸν θάνατον σκορπίζω·
Ἰλὴν στὴν γῆν ἐν μέσῳ λόφων
Καὶ ὀρέων θὰ μὲ εὕρῃς,
Ἂν καὶ γράμματα καὶ τόνον
Νὰ κινήσῃς καλῶς ξεύρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

325. Τρίγωνον

* * * * * = Νῆσος τῆς Τουρκίας.
* * * * = Ἐπίρρημα.
* * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Κρήτης

326. Ἐπιγραφή.

ΜΗΕΚΓΟΑ
ΘΤΑΤΥΑΜ
ΑΑΕΣΙΠΔ
ΑΡΕΟΓΑΩ
ΜΥΑΓΥΟΡ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

227. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ,
Σύ, Νίνα, δὲν θαυμάζεις;
— Γιατί;—Μὰ μέγαν μουσικὸν
Στὴν φράσιν δὲν κυττάζεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

328. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1 5 7 8 9 = Πόλις εὐρωπαϊκή.
2 7 5 9 = Ἑστία νόσων.
3 4 8 1 5 7 8 9 = Πόλις ἑλληνική.
4 6 1 5 9 = Οὐσιαστικόν.
5 1 5 9 = Συστατικὸν καρποῦ.
6 7 7 5 9 = Ἥρως.
7 8 1 5 9 = Συστατικὸν σώματος.
8 1 1 5 9 = Ζῶον.
9 1 6 4 5 9 = Ὄνομα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

329. Μεσοστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, σχημάτισε ἀρχαῖον Ἕλληνα ποιητήν:

1, Ἕξω· 2, Δυςτυχία· 3, Νέος· 4, Ἄβατος· 5, Μῖσος· 6, Εἰδικός· 7, Σοβαρὸς· 8, Ὑγιεία.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου

330. Μικτὸν

λχνς - οι - πσ - ου - * - νμς - ου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γοτθικοῦ Πύργου

331. Γρῖφος

Ἐλπὶς ὂν × κηρίον κ. × οἱ Χριστῷ τ Η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

248. Ἐφιάλτης (Ε, φῖ, ἄλτ! εἴς.)—249. Τίθερις (τί, V, ρίς.)—250. Σῶμα-χῶμα.

251. ΦΑΝΟΣ
ΑΓΟΣ
ΝΟΩ
ΟΣ
Σ

252. Ἄνευ συζητήσεως Ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.—253. Ὀγδοηκοντούτης—254—258. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΙΝΩ: *κοινωνῶ, Μίνως, κοινωνία, τείνω, δεινῶς*, 259. ΣΑΡΑ, ΑΛΗΣ, ΛΑΜΑ, ΑΤΑΡ, ΜΕΤΑ (ΣΑΛΑΜτίνια, Ἀλατερόν, ΡΗΜΑτικός, ΑΣΑΡΑκος.)—260. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.—261. *Εὔφημος ἴσθι* (ἐφ' οἱ μος εἰς θῇ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκ Βόλου Γυμναστικὸν Σύλλογον.—*Αὔρα Πολυγήρου.* *(Ζ'—157)*

Ἡ *Κυρία Παράξενη* συγχαίρει θερμότατα προσφιλεστάτην *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* διὰ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν της. Ὡσαύτως *Γλυψοκουτάλα, Κοφεδόμπρικον, Τόξον*, Ἀφρόch, *Νικηφόρο*ch. *(Ζ'—158).*

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμος 1 (ὁ *10*ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *3* ταχυδρομικῶς *3,50.*
Χρυσόδ. φρ. *6* ταχυδρομικ. *6,50.*

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *7.* Χρυσόδετ. φρ. *10.*

Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄδετος φρ. *8.* Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος ***Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1907*** ***Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 29***

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Émile Pech)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μάλιστα, τὸ ἠσθάνετο πολὺ καλὰ ἡ Ἀνδρέα τώρα, εἶχεν ὑποχωρήσῃ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, εἰς τὰς πλέον ἐλειναὰς ἐμπνεύσεις, κ' ἐπλήρωνε σκληρὰ ἐκείνην τὴν ὁρμὴν τοῦ τυφλοῦ καὶ ἀχαλινώτου πάθους της· δὲν ἔπρεπεν ὅμως παρὰ τὸν ἑαυτόν της μόνον νὰ αἰτιᾶται διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιπέσῃ. Διατί νὰ κάμῃ τὴν ἀνοησίαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος πάντοτε τόσον φιλόστοργα τὴν ἀγαποῦσε, ἦτο δυνατὸν ἔξαφνα νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν στοργήν του καὶ νὰ φανῇ τόσον ἄκαμπτος ὥστε ποτὲ νὰ μὴν τὴν συγχωρήσῃ διὰ τὸ σφάλμα της; Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι ἡ δολία της συμπεριφορὰ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της τῆς εἶχε πρὸς στιγμὴν ἀπομακρύνῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρός της, ποίαν ἀνάγκην εἶχε νὰ φύγῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι των, σὰν διωγμένη καὶ ἄστεγος, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ πατέρας της ἦτο εἰς τὸ κρεββάτι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἦτο φόβος μήπως ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν πρᾶξίν της χειροτερεύσῃ ἡ ἀσθένειά του καὶ ἐπέλθῃ καμμία δυσάρεστος περιπλοκή;

Ὅταν ἐσυλλογίσθη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἔφριξεν, ὠχρίασεν, ἐτινάχθη ἐπάνω, κ' ἔρρηξε μίαν κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἀγωνίας:

—Ὦ! —καὶ συνέστρεφε τὰ χέρια της ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, — ὤ! πότε ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα; Ὁ πατέρας μου εἶνε ἄρρωστος, καὶ ἡ ἀπουσία μου θὰ τὸν σκοτώσῃ· θέλω νὰ γυρίσω τώρα ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι...

—Θὰ τὸ λάβωμεν σὲ λιγάκι. Κάθησε τώρα, μικρή,—τῆς εἶπεν ὁ κ. Τραχύς, διακόπτων τὴν συνομιλίαν, ποῦ εἶχε πιάσῃ σιγόφωνα μὲ τὴν κυρίαν Δαρβίλ.

Ἡ Ἀνδρέα ὑπήκουσε, θέλοντας καὶ μή, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν ταραχήν της. Τώρα τὴν ἐκυρίευαν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ πατέρα της φόβοι, οἱ ὁποῖοι ὁλονὲν περισσότερον τὴν ἐβασάνιζαν. Τὸν εἶχεν ἀφήσῃ ἄρρωστον, πολὺ ἄρρωστον· ἂν, τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, εὕρισκε τὸ σπίτι βυθισμένον εἰς τὸ πένθος!... Διότι εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν ὅτι μία ἰσχυρὰ συγκίνησις δύναται κάποτε νὰ θανατώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶνε ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Καὶ τὴν συγκίνησιν αὐτήν, βεβαίως θὰ τὴν εἶχε προκαλέσῃ αὐτή, μὲ τὸν κακόν της χαρακτῆρα· ἐπάνω της λοιπὸν θὰ ἔπιπτεν ἡ εὐθύνη διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της. Καί, ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της πλέον, ἐβύθιζε τὰ νύχια της εἰς τὰ μάγουλά της ποῦ ἔκαιαν ἀπὸ τὸν πυρετόν, καὶ σπαρακτικοὶ λυγμοὶ τῆς ἐφούσκωναν τὰ στήθη.

Ὁ γηραιὸς συνταγματάρχης ἀντελήφθη τὴν ἀγωνίαν της, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐγνώριζε τὰ πραγματικά της αἴτια, ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Ἀνδρέα ἐγίνετο τόσον περισσότερον ἀνήσυχος καὶ νευρική, ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα ποῦ ἔμελλε νὰ λάμψῃ ὁλοφάνερα τὸ ψεῦδός της.

— Ἔλα λοιπόν, μικρούλα, τῆς εἶπε προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν γλυκύτερον τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, — εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι μᾶς εἶπες ψέμματα, καὶ ἴσως τότε...

Ἔστρεψεν ἡ καϊμένη πρὸς αὐτὸν βλέμματα τόσον θλιβερά, τόσον ἀπελπιστικά, ὥστε ἐκεῖνος διέκοψεν εἰς τὸ μέσον τὴν φράσιν ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ.

— Πολὺ φοβοῦμαι, ἀνεστέναξεν ἡ Ἀνδρέα, ὅτι ἡ κατάστασίς του θὰ ἔχῃ χειροτερεύσῃ τόσον ὥστε κανεὶς νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ τηλεγράφημα, ποῦ τοῦ ἐστείλατε. Καὶ τί θὰ γίνω τότε, ἐγώ; Ἄχ! Θεέ μου, Θεέ μου! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι!

«Ἔτσι λοιπόν, ἐσκέφθη ὁ συνταγματάρχης, αὐτὴ ἡ πονηρή, τώρα ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ κρίσιμος στιγμή, παραδέχεται ὅτι εἶνε πιθανὸν καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ ἀπάντησις εἰς τὸ τηλεγράφημα».

Ἔγινεν ἀμέσως πολὺ σοβᾶ-

«Τί θράσος ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἄθλιο πλάσμα!...» (Σελ. 226, στ. α'.)

ρὸς καὶ ἐψιθύρισε, κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του, μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας λίαν εὐτυχῶς δὲν ἤκουσεν ἡ Ἀνδρέα. Ἦτο τώρα τελείως πεπεισμένος ὅτι τοῦ εἶχεν εἰπῆ ψεύματα, καὶ ὅτι ὅλη ἡ ἱστορία της, πέρα ὥς πέρα, ἦτο γέννημα τῆς φαντασίας της.

— Δὲν βλέπω, ἀληθινά, τί ὠφελεῖ νὰ μένωμεν ἐδῶ, ἐμουρμούρισε. Τί ὥρα κάθεσθε στὸ τραπέζι, κυρία Δαρβίλ;

— Συνήθως εἰς τὰς ἑπτά.

— Χχ! κ' ἐγὼ εἰς τὰς ἓξ καὶ μισή, τὴν στρατιωτικὴν ὥραν, καὶ εἶνε κι' ὅλας ἓξ καὶ εἴκοσι . . . ! Θὰ περιμένω ἀκόμη δέκα λεπτά, ἂν δέ, ἕως τότε, δὲν ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις, θὰ ὁδηγήσω ἁπλούστατα αὐτὴν τὴν μικρούλαν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν...

Ὅταν ἤκουσεν ἡ Ἀνδρέα αὐτὴν τὴν ἀπειλήν, ἔφριξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν κ' ἐκύτταξε τὸ ὡρολόγι τοῦ τοίχου μὲ διπλασίαν ἀγωνίαν.

Τὰ δέκα λεπτά, ποῦ εἶχε τάξῃ ὡς προθεσμίαν ὁ γέρων ἀξιωματικός, εἶχαν παρέλθῃ, καὶ οἱ δύο δεῖκται τοῦ ὡρολογίου εἶχαν ἑνωθῆ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πλακός, ὅταν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δικτυωτοῦ διαφράγματος ἀντήχησεν ὁ ἠλεκτρικὸς κωδωνίσκος τῆς τηλεγραφομηχανῆς. Ἠκούσθη κατόπιν ὁ ξηρὸς κρότος τοῦ χειριστηρίου, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὑπαλλήλους ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ μηχανήματος καὶ ἤρχισε νὰ παραλαμβάνῃ τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἤρχετο. Ἐνῷ ἔγραφεν, εἰρωνικὸν μειδίαμα ἀνέβη εἰς τὰ χείλη του. Ὅταν δὲ ἐτελείωσε, ἔδωκεν ἀπὸ τὴν θυρίδα τὸ τηλεγράφημα πρὸς τὸν κ. Τραχύν, διότι πρὸς αὐτὸν ἐστέλλετο.

— Ἰδού, κύριε συνταγματάρχα, ἡ ἀπάντησις ποῦ περιμένετε. Δὲν ἐχασομέρησαν ἐκεῖ κάτω, διὰ νὰ τὴν στείλουν!

Ὁ γέρων ἔλαβε τὸ χαρτί, ἀνέγνωσε μ' ἕνα βλέμμα τὸ περιεχόμενόν του, κ' ἔγινε κατακόκκινος.

«Δὲν ἀπορῶ ποῦ φαίνεται τόσον ἐκπληκτος· βλέπει τώρα πόσον ἄδικος ἐφάνη πρὸς ἐμέ», ἐσκέφθη ἡ Ἀνδρέα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ θριαμβεύῃ.

Καὶ ἔπειτα, ἐνῷ ἐσηκώνετο καὶ ἐπρόβαινε πρὸς τὸν συνταγματάρχην:

— Λοιπόν, εἶπε, μὲ θάρρος πολὺ καὶ μὲ τὸ μέτωπον ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε κερδίσῃ ἐναντίον τῆς δυσπιστίας ἐκείνου τοῦ γέρου γρυνιάρη,—θὰ μὲ πιστεύσετε τώρα; Δὲν σᾶς ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, ὅταν . . .

Ἀλλοίμονον! ὁ θρίαμβός της δὲν διήρκεσε πολύ. Ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς δὲν τὴν ἄφησε κἂν νὰ τελειώσῃ, Τὴν ἐκεραυνοβόλησε μ' ἕνα βλέμμα μανιῶδες, καὶ μάλιστα τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ἔσεισε δυνατά:

— Τί θράσος ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἄθλιο πλάσμα! εἶπε στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας Δαρβίλ.— Πῶς; ἐξακολουθεῖς ἀκόμη, κατεργάρα, νὰ ἐπιμένῃς εἰς αὐτὴν τὴν γελοίαν κωμῳδίαν σου; Κ' ἐγὼ ποῦ εἶχα τὴν ἀνοησίαν, ὥστε νά . . . Ἀ! τὸ ψάρι μου θὰ εἶνε τώρα πολὺ ὀρεκτικό, μὰ τὴν πίστιν μου! Ἡ Ζαμπέττα, ἡ καλή μου μαγείρισσα, ποῦ τῆς εἶχα δώσῃ τόσες παραγγελίες νὰ τὸ ἔχῃ ἕτοιμο ἀκριβῶς γιὰ τὰς ἓξ καὶ μισή . . . τί θὰ πῇ τώρα, ὅταν ἀπὸ σφάλμα δικό μου, τῆς χαλάσῃ ἡ τηγανητή μου γλῶσσα!

Καί, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν του, ἐζάρωσε μέσα στὰ δάκτυλά του τὸ ἔντυπον τοῦ τηλεγραφήματος καὶ τὸ ἐπέταξε μὲ δύναμιν κατὰ γῆς.

Γεμάτη ἀπὸ ἀπορίαν καὶ βασανιζομένη ἀπὸ τοὺς ζωηροτέρους φόβους, ἡ Ἀνδρέα ὥρμησε καὶ τὸ ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω.

Τὸ τηλεγράφημα περιεῖχεν αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις:

«Συνταγματάρχην Τραχύν, Τουάρ»

«Λάθος συμβαίνει. Ἡ Ἀνδρέα Δεβουσὺ εἶνε ἐδῶ.

«Δεβουσύ.»

Ἐδιάβασεν ἡ Ἀνδρέα καὶ ἐξαναδιάβασεν αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις, πρὶν ἢ τὸ συγχισμένον πνεῦμά της δυνηθῇ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ νόημά των.

Ἔρριψε τότε πρὸς τὸν γέροντα θρηνώδη βλέμματα:

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε μὲ φωνὴν ποῦ ἔσβυνε.

—Ἀ! δὲν καταλαβαίνεις; Καὶ ὅμως εἶνε ὁλοφάνερο, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος μ' ὅλην του τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ φύγῃ, δὲν ἔχανεν ἀπὸ τὸ βλέμμα του οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τοῦ θύματός του.

— Λάθος βέβαια θὰ συμβαίνῃ, ἐφώναξεν ἡ Ἀνδρέα μὲ ἕνα λυγμόν.

— Διάβολε! αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει καὶ τὸ τηλεγράφημα, — παρετήρησε μὲ σκληρὰν εἰρωνείαν ὁ ὑπάλληλος ποῦ εἶχε μεταγράψῃ τὸ τηλεγράφημα.

Ἡ Ἀνδρέα ἔστρεψε, μὲ βλέμματα ἱκετευτικά, νὰ ζητήσῃ ἔλεος ἀπὸ τὸν γέροντα ἀξιωματικόν. Ἀλλά, αὐτός, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ πλέον διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ τὸ ψάρι του, ποῦ δὲν θὰ ἦτο πλέον *τῆς ὥρας*, ἔμεινεν ἄκαμπτος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Δαρβὶλ ἔκαμε μίαν χειρονομίαν ἀποθαρρύνσεως, ἀνεστέναξε, καὶ χωρὶς κἂν νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα πρὸς τὴν Ἀνδρέαν, ἐκίνησε διὰ νὰ φύγῃ.

Μὲ αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστον κίνημα, ἡ Ἀνδρέα ἠσθάνθη ὅτι δὲν τὴν ἐστήριζαν πλέον τὰ πόδια της· ἐγύριζε τὸ κεφάλι της, τὸ πάτωμα καὶ ἡ ὀροφή, ὅλα τὰ πράγματα γύρω της ἀνεβοκατέβαιναν, σὰν νὰ ἦσαν βάρκα μέσα στὰ κύματα· οἱ κρόταφοί της ἐβούιζαν, σὰν νὰ εἶχαν κλείσῃ μέσα των μελίσσια. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ πιασθῇ μὲ τὰ δύο της χέρια ἀπὸ ἕνα στύλον, διὰ νὰ μὴν κυλισθῇ κάτω. Ἦτο ἢ δὲν ἦτο αὐτή, ἡ Ἀνδρέα Δεβουσύ; Τί ἐσήμαινε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτον τηλεγράφημα;

— Λάθος, λάθος συμβαίνει! ἐπανελάμβανε, γεμάτη ἀπὸ ἀπελπισίαν.

— Αἴ! φθάνουν πιὰ τὰ ψέμματα! τῆς εἶπε μὲ θυμὸν ὁ συνταγματάρχης, ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ τέλος εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τόσον τὸ χειρότερον γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ φαγητόν μου· ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, πρέπει νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὸν ἀστυνόμον.

Καί, ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους:

— Ἠμπορεῖτε, τὸν ἠρώτησε, νὰ στείλετε ἕνα ἀπὸ τοὺς διανομεῖς σας εἰς τὴν ἀστυνομίαν;

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἐπανέφεραν τὴν πτωχὴν κόρην εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς θέσεώς της· ὁ κίνδυνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠπειλεῖτο, τὴν ἐνεψύχωσε διὰ μίαν στιγμήν. Τρόμος τὴν ἐκυρίευσε· μὲ πᾶσαν θυσίαν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν διαπόμπευσιν εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς χωροφύλακας δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ της, καὶ τὸ ἀτιμωτικώτερον ἀκόμη εἴσχος τῆς φυλακῆς. Εὗρῆκε λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφάνησαν ὅτι ἔστρεψαν ἀλλοῦ τὰ βλέμματα οἱ δύο αὐτοσχέδιοι φύλακές της, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν ἔξοδον κ' εὑρέθη εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, πρὶν κανεὶς ἀντιληφθῇ τί ἐσχεδίαζε νὰ κάμῃ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτήν, ὁ συνταγματάρχης ἦτο παραπολὺ σωματώδης καὶ παραπολὺ βαρύς, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ κινηθῇ εὔκολα. Ἀκίνητος ἀπὸ τὴν κατάπληξιν καὶ καρφωμένος σὰν στύλος ἐμπρὸς εἰς τὴν εἴσοδον ἔρρασσε τὴν διάβασιν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ περάσῃ ὁ διανομεύς, ὁ ὁποῖος, ἕτοιμος διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ φέρῃ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, εἶχεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ τρέξῃ μόνος του καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν φυγάδα. Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ κ. Τραχὺς παρεμέρισεν, ἡ Ἀνδρέα εἶχεν ἐξαφανισθῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ νυκτώνῃ, καί, ἐκτὸς τούτου, ὁ διανομεὺς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὸ γραφεῖον, ὅπου ἡ ὑπηρεσία ἀπαιτοῦσε νὰ εἶνε παρών. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὴν ἰδέαν ποῦ τοῦ ἦλθε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν Ἀτσιγγανοπούλαν, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐπῆγε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του, ἐνῷ ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ κυρία Δαρβὶλ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτιά των, συλλογιζόμενοι τί θράσος καὶ τί διεστραμμένην ψυχὴν εἶχεν ἐκείνη ἡ μικρὴ κατεργάρα!

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ἀνδρέα ἔτρεχεν, ἔτρεχε τόσον, ὥστε ἐπιάσθη ἡ

ἀναπνοή της, σὰν νὰ τὴν ἐκυνηγοῦσεν ὅλη ἡ πόλις. Δὲν ἐστάθη παρὰ ὅταν, ἐξηντλημένη ἀπὸ τὴν κούρασιν, ἔπεσε καθιστὴ εἰς τὸ πρανὲς τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου. Ἐκύτταξεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της, καὶ ὅταν, πρὸς μεγάλην της χαράν, εἶδεν ὅτι κανεὶς δὲν τὴν κατεδίωκεν, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα ἀκόμη, καὶ κατέφυγεν εἰς μίαν κακοφτιασμένην καλυβίτσαν, ποῦ ἦτο στημένη ὀχι μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ, μέσα εἰς ἕνα χωράφι, κοντὰ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου.

Μέσα εἰς τὸ πενιχρὸν ἐκεῖνο ἄσυλον, τὸ κτισμένον μὲ πέτρες καὶ μὲ μερικοὺς βώλους ἀπὸ χορταριασμένο χῶμα, ἕνα χονδρὸ κούτσουρο δένδρου, σκεπασμένο μὲ τὸν φλοιόν του ἀκόμη, ἦτο βαλμένο καταγῆς, διὰ νὰ χρησιμεύῃ βέβαια ὡς κάθισμα εἰς τὸν νοικοκύρην τοῦ χωραφιοῦ, ἅμα ἤθελε νὰ ξεκουρασθῇ ἢ νὰ «τσιμπήσῃ» λιγάκι τὸ μεσημέρι.

Ἡ Ἀνδρέα ἐκάθησεν εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν κ' ἐζάρωσεν ὅσον ἠμποροῦσεν, εἰς τρόπον ὥστε, ἂν κανεὶς ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν καλύβην, νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν της.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΓΙΝΩΣΚΩ εἰς τὰς ἐφημερίδας περιγραφὰς τῆς πλημμύρας τῶν Τρικκάλων καὶ κατέχομαι ἀπὸ ὅλην τὴν φρίκην τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς.

Τὰ Τρίκκαλα, μία μεγάλη καὶ ἀνθοῦσα θεσσαλικὴ πόλις, μετεβλήθησαν ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν εἰς λιμνοθάλασσαν, γεμάτην ἀπὸ ἐρείπια καὶ ἀπὸ πτώματα. Χίλια ἑκατὸν σπίτια ἐκρημνίσθησαν ἐκ θεμελίων καὶ πλέον τῶν ἑκατὸν ἀνθρώπων ἐπνίγησαν ἢ ἐφονεύθησαν. Τόσα εἶνε τοὐλάχιστον τὰ πτώματα ποῦ ἀνευρέθησαν καὶ ἐτάφησαν. Ποῖος εἰξεύρει πόσα ἄλλα παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰ ὕδατα! Καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιζήσαντας, πόσοι δὲν εἶνε σήμερον δυστυχέστεροι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἤδραν τὸν θάνατον! Διότι ἔχασαν ὅ,τι εἶχαν, —καὶ πολλοὶ τοὺς προσφιλεστέρους των συγγενεῖς—καὶ τώρα στεροῦνται καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἄρτου! . . .

Ἕνας ποταμός, ἐκχειλίσας ἀπὸ μίαν μεγάλην βροχήν, ἐπροξένησεν ὅλην αὐτὴν τὴν δυστυχίαν. Οἱ ταλαίπωροι Τρικκαλιανοὶ εἶδαν μὲ τὰ μάτια των τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἔβρεξεν ὅπως τότε σαράντα ἡμερονύκτια, ἀλλὰ ὀλίγας ὥρας. Ἀλλ' ἔφθασαν, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ κατακλυσθῇ ὅλη ἡ γῆ, ὅπως ἐπὶ Νῶε, ἀλλὰ μόνον μία πόλις μὲ τὰ χωριά της.

Τὰ νερὰ ἀνέβαιναν . . . ἀνέβαιναν . . . Ἀπὸ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, εἰσώρμησαν εἰς τὰ ὑπόγεια καὶ εἰς τὰ ἰσόγεια. Οἱ κάτοικοι τῶν πτωχικῶν οἰκίσκων, περίτρομοι, ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὰς στέγας. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ μετ' ὀλίγον τὰ νερὰ τοὺς ἔφθασαν. Τότε ἐκολύμβησαν καὶ ἀνερριχήθησαν εἰς δένδρα, ἢ κατέφυγον εἰς γειτονικὰς οἰκίας ὑψηλοτέρας. Τὰ νερὰ ἀνέβαιναν . . . ἀνέβαιναν ἀκόμη. Κατεκλύσθησαν τώρα καὶ τὰ ἐπάνω πατώματα. Καὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἀνωγείων, μὲ τοὺς φιλοξενουμένους των, ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὰς σοφίτας, εἰς τὰ ὑψηλὰ δώματα, εἰς τὰ κεραμίδια . . . Τὰ νερὰ ἔπαυσαν νὰ αὐξάνουν. Οἱ ἔντρομοι ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ σωθοῦν . . . Ἀλλ' ἐξάφνα, ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίουν ὡς ὕψωμα κατὰ τῆς πλημμύρας, ζωσμένη ἕως τὸ μέσον ἀπὸ νερά, ἀνελύετο, θὰ ἔλεγες, καὶ ἐκρημνίζετο ἐκ θεμελίων. Καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐθάπτοντο ὑπὸ τὰ ἐρείπια, ἢ ἐπνίγοντο εἰς τὴν λιμνοθάλασσαν, ἢ μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωναν νὰ σωθοῦν, κολυμβῶντες καὶ ἀναρριχόμενοι εἰς ἄλλα, ἀντέχοντα ἀκόμη, καταφύγια.

Φανταστῆτε τὴν φρίκην, τὸν τρόμον, τὴν ἀγωνίαν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν τὸν θάνατον νὰ τοὺς κυνηγᾷ ἀμείλικτος ἐπάνω εἰς τάπαίσια ἐκεῖνα νερά, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἤδη καταπίῃ τὰς περιουσίας των!...

Ἀλλὰ φανταστῆτε καὶ τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίασεν ἡ τόσον δοκιμασθεῖσα πόλις, ὅταν ἐκόπασεν ἡ θεομηνία, καὶ κατῆλθον τὰ νερά, καὶ ἀπεκάλυψαν τὴν καταστροφὴν ποῦ εἶχαν κάμῃ, — ἐρείπια σπιτιῶν, συντρίμματα σκευῶν καὶ ἐπίπλων, λείψανα ἐνδυμάτων καὶ τροφίμων, πτώματα φονευμένων καὶ πνιγμένων, ἀνθρώπων καὶ ζῴων! Ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ περιγράψῃ μὲ λόγια τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἰκόνα! Μόνον ὁ φωτογραφικὸς φακὸς τὸ κατόρθωσεν. Εἰς τὰς ἐφημερίδας τῷόντι, μαζὶ μὲ τὰς ὠχρὰς περιγραφὰς τοῦ ἀπεριγράπτου, ἐδημοσιεύθησαν καὶ μερικαὶ φωτογραφίαι τῶν Τρικκάλων μετὰ τὴν πλημμύραν. Ἄ, πόσον εὔγλωττοι ἦσαν αἱ φρικώδεις αὐταὶ καὶ σπαραξικάρδιοι εἰκόνες!...

Καὶ τώρα... οἱ δυστυχεῖς Τρικκαλιανοί, ἄστεγοι, ἄποροι, γυμνοὶ καὶ σχεδὸν πεινῶντες, ζητοῦν τὴν βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν των. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσχηματίσθη ἀμέσως μία Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν παθόντων. Ὅλοι ἔχομεν χρέος νὰ προσφέρωμεν τὸν ὀβολόν μας, διὰ νὰνακουφισθοῦν τὰ ἐπιζῶντα θύματα τῆς πλημμύρας. Θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰναλάβῃ ἡ πόλις τὴν προτέραν της ὄψιν καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐργασίας των καὶ τὴν κανονικήν των ζωήν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀπορώτεροι,—καὶ εἶνε ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων,—θὰ διατηρηθοῦν διὰ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα προσφέρει ἡ ἐπίσημος καὶ ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟΣ

Τί μεγάλος καὶ τί δυνατὸς ἐκεῖνος ὁ σκύλαρος! Καὶ τί ἄγριος μὲ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, ἀλλὰ καὶ τί ἥμερος μὲ τὸν Πάνο, τὸ μικρὸ ἀγόρι τοῦ παρέδρου τοῦ χωριοῦ μας!

Καὶ εἶνε ὁλάκαιρη ἱστορία ἡ φιλία των . . .

Ἕνα βράδυ, τὸ καλοκαῖρι, τὴν ὥρα ποῦ ἐσκοτείνιαζε, ὁ Φωτιᾶς, ὁ σκύλαρος — ἔτσι τὸν ἔλεγαν, διότι τὸ τρίχωμά του ἦτο κόκκινο σὰν τὴν φωτιὰ— εἶχε γυρίσῃ στὸ σπίτι μὲ τὸν ἀφέντη του. Ὅλη ἡμέρα ὁ Φωτιᾶς ἤτανε στὸ πόδι, κ' ἐπρόσεχε τὰ γιδοπρόβατα ἔξω στὸ λειβάδι, μὴν τύχῃ κανένα καὶ παραστρατήσῃ, μὴν τύχῃ καὶ χαθῇ. Καὶ τώρα βέβαια εἴτανε πολὺ κουρασμένος. Ἀδιάφορον ἔμως, ὅσον κουρασμένος καὶ ἂν ἤτανε, δὲν ἐπῆγε στὸ καλυβάκι του νὰ κοιμηθῇ. Ἤθελε πρῶτα νὰ παίξῃ λιγάκι μὲ τὸν Πάνο, νὰ χοροπηδήσῃ μαζί του λιγάκι.

Ναί, ἀλλὰ ὁ Πάνος ποῦ νὰ εἶνε, τί νὰ κάνῃ; . . .

Ὁ Φωτιᾶς ἐκύτταζε ἐδῶ, ἐκύτταζε ἐκεῖ μέσα στὰ δωμάτια, σ' ὅλην τὴν αὐλή, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ τὸν εὕρῃ. Ἔτρεξε στὸ περιβόλι. Πάνος πουθενά! Καὶ τότε πιά, ἀφοῦ ἐστάθηκε ὁ Φωτιᾶς κ' ἐμύρισε τὸν ἀέρα, ἐπῆρε δρόμο κατὰ τὰ βουναλάκια.

—Τί μακρυὰ ποῦ εἶνε πηγαιμένος! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ Φωτιᾶς, καθὼς ἔτρεχε. Νὰ τὸν εὕρισκα τοὐλάχιστον;..

Ἐπὶ τέλους, ἐπάνω στὸ βουναλάκι, ἀνάμεσα στοὺς βράχους, ἀνεκάλυψεν ὁ Φωτιᾶς τὸν μικρὸν φίλον του. Ὁ Πάνος ἐκαθότανε κατὰ γῆς, ἐκρατοῦσε τὸ πόδι του. κ' ἔκλαιγε ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ὁ Φωτιᾶς δὲν εἶχε γλῶσσα, φυσικά, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ: «Τί εἶνε; τί ἔπαθες;» — ὁπωσδήποτε ὅμως ἔβγαλε τὴν γλῶσσά του κ' ἔγλυψε τὰ μοῦτρα τοῦ μικροῦ. Καὶ τόσον ἐχάρηκε ὁ Πάνος, ἅμα τὸν εἶδε, ὥστε ἐσήκωσε τὰ χέρια του, ἀγκάλιασε τὸν Φωτιᾶ ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ἦσαν τόσον καλοὶ φίλοι, ὁ σκύλος καὶ ὁ μικρός, ὥστε ἐννοοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χωρὶς πολλὰ λόγια, χωρὶς μάλιστα διόλου νὰ μιλήσουν.

Ὁ Φωτιᾶς δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ Πάνος εἶχε κτυπήσῃ ἄσχημα τὸ

πόδι του καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ. Ἐστάθηκε λοιπὸν καὶ τὸν ἐκύτταζε, σὰν νὰ ἐσυλλογίζετο τί τάχα ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Πολλὲς φορὲς ὁ Πάνος εἶχε παίξῃ τὸν «ἀλογατιάρη», ἐπάνω στὴν ράχη τοῦ Φωτιᾶ. Τὸν ἐκαβαλλίκευε, τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὸ πέτσινο κολλάρο του,—καὶ ντέ! ὁ Φωτιᾶς, σὰν ἀληθινὸ ἀλογάκι. Τὸ θυμήθηκε ὁ Φωτιᾶς, καὶ νά τον, ποῦ πέρτει τώρα στὰ ἐμπροσθινά του πόδια, δίπλα στὸν Πάνο, μὲ χίλια δυὸ χάδια καὶ κουνήματα τῆς οὐρᾶς του, σὰν νὰ τὸν ἐπροσκαλοῦσε ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ράχη του.

Τὸ ἐκατάλαβεν ὁ Πάνος, τὸν ἐκαβαλλίκεψε, καὶ τότε πιὰ ὁ Φωτιᾶς ἐγαύγισε χαρούμενα καὶ δυνατὰ σὰν νὰ ἔλεγε:

—Ἔτοιμοι τώρα· γρήγορα θὰ πᾶμε στὸ σπίτι!

Κ' ἐξεκίνησε μὲ προσοχὴν πολλήν. Ὁ Πάνος τὸν ἐκρατοῦσε σφιχτά.

Εἰς τὴν ἀρχὴν πολὺ ἐκοπίασεν ὁ καλὸς σκύλος, ἕως ὅτου ἔβγῃ ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ φθάσῃ εἰς τὸν ἴσιον δρόμον. Ἀλλὰ κατόπιν ἐπήγαινε μὲ ὅλον τὸ σοβαρόν του, σὰν νὰ ἤτανε κανένα μαθημένο ἄλογο τῆς καβάλλας.

Ὁ πατέρας τοῦ Πάνου ἀνήσυχος καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του, εἶχεν ἔβγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐκύτταζε νὰ τὸν εὕρῃ. Τοὺς εἶδε νὰ ἔρχωνται, ἔτρεξεν ἀμέσως, κ' ἐπῆρε τὸν Πάνο στὴν ἀγκαλιά του...

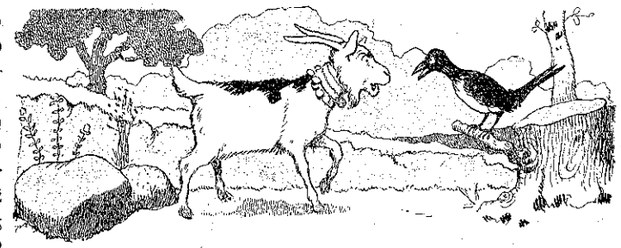

«Ἀχ! νὰ πᾷς, κόρη μου, στὸν Πόρο...» (Σελ. 228, στ. γ')

Ἦτο, ἐκείνην τὴν ἐποχήν, πολὺ μικρὸς ἀκόμα ὁ Πάνος, καὶ εἶδε κ' ἔπαθε διὰ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν πατέρα του, πῶς εἶχεν ἀναβῇ ἐπάνω στὸ βουναλάκι, πῶς ἐκυνήγησε νὰ πιάσῃ μιὰ πεταλοῦδα πῶς παρεπάτησε κ' ἐκυλίσθη μέσα στοὺς βράχους, ὅπου ἐκτύπησε τὸ πόδι του, καὶ δὲν ἤξευρε πιὰ τί νὰ κάμῃ, ἕως ὅτου ἦλθε ὁ Φωτιᾶς ὁ μαντρόσκυλος, καὶ τὸν ἐγλύτωσε.

Ἔπλυναν τὸ πόδι τοῦ Πάνου, καὶ τὸν ἐξάπλωσαν εἰς τὸν καναπέ. Ὁ Φωτιᾶς ἐκαμάρωνε μὲ τὰ χάδια ποῦ τοῦ ἔκαμναν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν σοβαρότητα, ἐκάθησε δίπλα στὸν Πάνο, σὰν νὰ ἔλεγε εἰς τοὺς ἄλλους:

— Μὴν πολυσκοτίζεσθε ἐσεῖς· ἐγὼ θὰ τὸν περιποιηθῶ...

Ἀπὸ τότε εἶνε ἀχώριστοι φίλοι ὁ Πάνος καὶ ὁ Φωτιᾶς. Καὶ ὅποιος δὲν γνωρίζει τὰ καθέκαστα τῆς φιλίας των, ποτὲ δὲν θὰ φανταστῇ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄγριος καὶ φοβερὸς μαντρόσκυλος ἐχρησίμευσε μιὰ φορὰ καὶ ὡς ἄλογο καὶ ὡς νοσοκόμος τοῦ μικροῦ Πάνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΖΩΗΡΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Ὅλο τὸ σπιτικὸ τοῦ μάστρο-Παντελῆ, ὁ ἴδιος ὁ μάστρο-Παντελῆς, ἡ γρηὰ κυρὰ-Κονδύλω, καὶ ἡ Μαργαρούλα ἡ μικρή, ἔβγαζαν κάθε βράδυ τὰ πόδια των, γιὰ νὰ τρέχουν νὰ κυνηγοῦν τὴν Ζωηρούλα. Καὶ πῶς νὰ τὴν πιάσουν! Μοναχά, ὅταν ἀπεφάσιζαν καὶ τὴν ἄφιναν πιὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, τότε ἀπεφάσιζε καὶ αὐτὴ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι.

Τὴν ἡμέρα, ἄλλα τράβαλα. Ἂν τὴν ἐπήγαιναν κατὰ τὰ πεῦκα τοῦ βουνοῦ, αὐτὴ ἤθελε νὰ τρέξῃ στὰ φύκια τῆς θάλασσας. Ἂν ἤτανε ἥλιος κ' ἔκανε πολλὴ ζέστη, καὶ τὴν ἐπήγαιναν στὸν ἴσκιο, αὐτὴ ἔτρεχε καταμεσῆς στὴ σκόνη τοῦ δρόμου, ποῦ ἤτανε σὰν ἀναμμένη στάχτη. Ἂν ἔκαμνε κρύο καὶ τὴν ἐπήγαιναν στὴ λιακάδα, αὐτὴ ἔτρεχε νὰ τρυπώσῃ σὲ καμμιὰ σκοτεινὴ καὶ ὑγρὴ τρύπα. Ἂν τὴν ἐπήγαιναν κατὰ τὸ Μοναστῆρι, αὐτὴ ἐγύριζε καὶ ἔτρεχε κατὰ τὸ Προγυμναστήριον.

Ἡ Μαργαρούλα, τὴν ὥρα ποῦ ἐφύλαγε τὴν κατσικούλα της, ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ πλέκῃ κάλτσες γιὰ τὸν παπποῦ της, ἢ νὰ μαζεύῃ χορταράκια γιὰ τὰ κουνελάκια, ἢ ραδικάκια γιὰ νὰ τὰ μαγειρεύουν, ἢ—ἐπὶ τέλους, μικρὸ κορίτσι ἤτανε κι' αὐτή!—νὰ παίζῃ μὲ τὰ χαλικάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἢ νὰ τσακώνῃ καβουράκια καὶ πεταλοῦδες, ἢ νὰ κάθεται καὶ νὰ κυττάζῃ τὰ καράβια καὶ τὲς βάρκες ποῦ ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ πέλαγος... Ἀμὴ δέ! ποῦ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡ Ζωηρούλα!

Καὶ νὰ ἴδῆτε, ποῦ κατώρθωνε νὰ τὴν καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι τί ἤθελε καὶ τί ἐγύρευε.

-- Δὲν τῆς λείπει παρὰ ἡ μιλιά! —ἔλεγε γιὰ τὴν Ζωηρούλα ἡ κυρὰ-Κονδύλω.

Ἀλήθεια· τῆς ἔλειπε ἡ μιλιά, δὲν τῆς ἔλειπεν ὅμως ἡ κακία καὶ ἡ πονηρία. Παρὰ νὰ πάῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν τῆς ἄρεσε, ἤταν ἱκανὴ νὰ πέσῃ κάτω καὶ νὰ κυλιέται καὶ νὰ λερώνεται μέσα στὸ χῶμα. Δὲν ἐγινότανε ὅμως αὐτὸ ποτέ. Ἡ Μαργαρούλα πάντοτε τῆς ἔκαμνε τὸ θέλημά της, ἂν καὶ τὴν ἐμάλλωναν γι' αὐτὸ ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιά, ποῦ ἀγαπούσανε τὴν Ζωηρούλα, ἀγαπούσανε ὅμως πολὺ παραπάνω τὴν Μαργαρούλα.

Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφθανε ποῦ ἤτανε τόσο κακιὰ καὶ πονηρὴ ἡ κατσικούλα, ἤτανε στὴ γειτονιὰ καὶ μιὰ καρακάξα —μιὰ ποῦ τὴν ἔλεγαν Κοσκοσούρα, —ποῦ τὸ εἶχε βάλῃ πεῖσμα νὰ τὴν κάμῃ ἀκόμα πιὸ κακιὰ καὶ πιὸ ἀνυπόφορη.

— Ζωηρούλα μου, τῆς ἔλεγε, μιὰ κατσίκα τόσο κομψὴ καὶ εὐγενὴς σὰν κ' ἐσένα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ζῇ σὲ μέρος τόσο πρόστυχο, τόσο χωριάτικο;... Νἆχῃς γύρω σου αὐτὰ τὰ παληοκουνελάκια, ἐκεῖνες τὲς κουτὲς τὲς κότες, τοὺς γελοίους τοὺς πετεινούς!... Καὶ τὸ χειρότερο, νὰ κάνῃς συντροφιὰ τὸν κύριο Μακρολέλεκα, ποῦ εἶνε τόσο χοντρός, ὥστε κυλιέται κάτω σὰν βαρέλα!... Ἀμὲ τὰ ἀφεντικά σου;... Χωριάτες, κόρη μου, χωριάτες!... Ποῦ εἶνε αἱ σχέσεις ποῦ ἔχουν; ποῦ εἶνε ὁ καλὸς κόσμος, ποῦ ἔρχεται νὰ τοὺς ἴδῃ; Ἀχ! νὰ πᾷς, κόρη μου, μέσα στὸν Πόρο, νὰ πᾷς νὰ κάνῃς ἕναν περίπατο ὡς τὸ Σταυρό, νὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν Κολόννα, κ' ἐκεῖ νὰ ἴδῃς, μάτια μου, κυρίες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μὲ μεταξωτὰ καὶ μὲ φροῦ-φροῦ, καὶ ἀξιωματικοὺς μὲ τὰ χρυσᾶ γαλόνια!... Ζωηρούλα μου, κορίτσι μου, εἶσαι σκλάβα ἐδῶ, κ' ἐγὼ σὲ λυποῦμαι! Δὲν σοῦ λέγω ἄλλο. Τῶν φρονίμων ὀλίγα...

Ἄκουε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ζωηρούλα κ' ἔπαιρνε ὁ νοῦς της ἀέρα! Κ' ἐζήλευε τὰ χελιδόνια ποῦ πετοῦν ψηλὰ μέσα στὰ δένδρα καὶ ἀνάμεσα στὰ μάτια· κ' ἐζήλευε καὶ τοὺς γλάρους, ποῦ πετοῦν ἀκόμα πιὸ ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα. Καὶ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ πετάξῃ, καὶ νὰ πάῃ ἐκεῖ ποῦ τῆς ἔλεγε ἡ κυρὰ-Κοσκοσούρα, καὶ νὰ ἴδῃ τὲς κυρίες μὲ τὰ μεταξωτὰ καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς μὲ τὰ χρυσᾶ γαλόνια. Καί, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ πετάξῃ, ἐπείσμωνε κ' ἐγινότανε ἀκόμα πιὸ κακιά, κ' ἐτυραννοῦσε τὴν καϊμένη τὴν Μαργαρούλα.

-- Ἀχ! κακιά, τῆς ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ἡ κυρὰ-Κονδύλω, ἐσένα σοῦ ἔπρεπε νὰ σ' ἔχῃ, ὄχι ἡ Μαργαρούλα, παρὰ ἡ ἀνηψιά μου ἡ Βασίλω... Αὐτὴ θὰ σοῦ ἔδαζε γνῶσι!

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Εὐτυχῶς ὁ Μόνας εἶχε φέρῃ μαζί του σημαντικὴν προμήθειαν ἀπὸ χάπια, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατασκευασθῆ σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας του· ἐμοίραζεν ἀπὸ αὐτὰ συχνά, εἰς ὅλους, καὶ χάρις εἰς αὐτὰ οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι οὔτε οἱ Βανυαῖοι ἔπαθαν ἀπὸ πυρετούς.

Ἡ ἀπογοήτευσις τοὺς ἐπερίμενεν εἰς τὴν χώραν τῶν Βὰ-Γεγέ. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀρρένων εἶχεν ἐξέλθῃ διὰ νὰ κυνηγήσῃ ἐλέφαντας, καὶ εἰς τὸ χωρίον δὲν ἔμεναν παρὰ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία. Αἱ γυναῖκες ὡρκίσθησαν εἰς τὸ ἱερὸν ἔμβλημα τῆς φυλῆς των, τὸν «πίθηκον», ὅτι κανεὶς ξένος δὲν εἶχεν ὁδηγηθῆ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ ὅτι πολὺν καιρὸν εἶχαν ν' ἀκούσουν νέα διὰ τὸν Ταμίναν.

Τότε, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Χακοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔδειξε καμμίαν δυσπιστίαν πρὸς τὰς δηλώσεις τῶν γυναικῶν, ἡ Σένναν ἀφῆκεν εἰς τὴν φυλὴν ἐκείνην 50 ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς της, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς Βὰ-Γεγὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των, καὶ νὰ λάβουν, ἂν τὸ κατώρθωναν, μερικὰς πληροφορίας διὰ τὸν ἐπαναστατημένον Βὰ-Τοάναν ἀρχηγόν, τὸν ἅρπαγα τοῦ Ἰανοῦ, ὅπως ὅλοι ὑπέθεταν καὶ ἐπίστευαν.

Ἡ Σένναν ἐγνώριζεν ὅτι, μ' ὅλον τὸν μικρὸν ἀριθμόν των, οἱ πολεμισταί της δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τοὺς Βὰ-Γεγέ, χάρις εἰς τὰ τουφέκια των, τὰ ὁποῖα ὅμως τοὺς διέταξε νὰ μὴ μεταχειρισθοῦν παρὰ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην.

Εἰς ὅλην τὴν πορείαν των, οἱ Βανυαῖοι οὔτε μίαν φορὰν δὲν εἶχαν πυροβολήσῃ· μετεχειρίζοντο τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη των διὰ νὰ σκοτώνουν τὰ θηράματα ποῦ ἤθελαν νὰ φάγουν. Καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπαραξενεύοντο σκεπτόμενοι μήπως ἐκεῖνα τὰ ὅπλα ἦσαν ἄχρηστα μ' ὅλην τὴν φαινομένην καλήν των κατάστασιν, καὶ μήπως, εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰανοῦ ἔπαιζαν μέρος καθαρῶς διακοσμητικόν, διὰ νὰ ἐπιβάλουν ἁπλῶς τὸν σεβασμὸν καὶ νὰ τρομάζουν τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἔχουν καμμίαν φονικὴν δύναμιν.

Ὁ Χακὸς καὶ οἱ πολεμισταί του ἀπεχαιρέτησαν τοὺς νέους των φίλους, καὶ τοὺς εὐχήθησαν καλὴν ἐπιτυχίαν, ἀνεχώρησαν δὲ διὰ τὸν τόπον των, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ Σένναν δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν ἐπικουρίαν των· αὐτὴ τοὺς ἐξέφρασε τὰς θερμάς της εὐχαριστίας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὸ σῶμα τῶν Βανυαίων ἐπανῆλθε τότε πρὸς ἀνατολάς, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως συναντήσῃ τὸν Ταμίναν εἰς τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας. Ἐβάδιζε παρὰ τὸ ρεῦμα τοῦ Ζούγα, ὁ ὁποῖος διασχίζει, ἐδῶ μὲν εὐφόρους κοιλάδας, δάση ἀπὸ χουρμαδιές, τεράστια βαοβάβ, ἔχοντα περιφέρειαν 23 μέτρων, ἐκεῖ δὲ κατάξηρα λεκανοπέδια, τὰ ὁποῖα ἡ ἰδιότροπος διεύθυνσις τῶν ποταμίσκων ἄφινεν ἐντελῶς ἀπότιστα, καὶ ὅπου τὸ νερὸ δὲν ἐφαίνετο παρὰ σπανιώτατα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μέσα εἰς σκαμμένους λάκκους, τοὺς ὁποίους οἱ ἰθαγενεῖς ὀνομάζουν «κατσαρόλες»...

Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ τέλματα τοῦ Μακαρῆ, ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Χιλίων Λιμνῶν καὶ διέβησαν τὸν Γουάην, παραπόταμον τοῦ Ζαμβέζη, οἱ Βανυαῖοι εἰσήρχοντο τώρα εἰς τὴν ἔκτασιν ἐκείνην τῶν φλογερῶν ἄμμων, τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἔρημον τῶν 80 χιλιομέτρων, ἡ ὁποία κεῖται ἀνάμεσα εἰς κοιλάδας εὐφόρους, καὶ τὴν ὁποίαν τρέμουν οἱ ὁδοιπόροι· τὴν ἔχουν μάλιστα βαπτίσῃ: «τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας».

«Εἶδαν ἴχνη ἀπὸ πόδια στρουθοκαμήλων.» (Σελ. 229.)

Κατὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὴν ἔρημον, οἱ Βανυαῖοι εἶδαν πολυάριθμα ἴχνη ἀπὸ πόδια στρουθοκαμήλων. Τὸ ἀσύνηθες βάθος τῶν ἰχνῶν τούτων τοὺς ἔκαμεν εὐκόλως νὰ μαντεύσουν ὅτι ἐπρόκειτο διὰ στρουθοκαμήλους φορτωμένας· ἦσαν τὰ ζῷα τῶν πολεμιστῶν Βὰ-Τοάνα, καὶ εἶχαν γράψῃ ἐκεῖ τὴν ἀπόδειξιν τῆς διαβάσεώς των.

Οἱ ζέβροι δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνταγωνισθοῦν ὡς πρὸς τὴν ταχύτατα μὲ τὰ γιγαντόσωμα αὐτὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα εὔκολα παίρνουν 43 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ὁ Μόνας νὰ στρατοπεδεύσῃ τὸ σῶμα εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἐρήμου, καὶ μία πρεσβεία ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἄνδρας νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Βὰ-Τοάνα ἀρχηγοῦ· τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀπόσπασμα θὰ τοῦ ἐνέπνεε βέβαια ὀλιγωτέρας δυσπιστίας παρὰ τὸ πολυάριθμον σῶμα τῶν πολεμιστῶν.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσχωρήσουν εἰς τὰ ἄνυδρα καὶ φλογερὰ ἐκεῖνα μέρη, ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀνανεώσουν τὴν προμήθειαν τοῦ ποσίμου ὕδατος. Δι' αὐτὸ ὁ Μόνας ἀνέβαλε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του διὰ τὴν ἐπιοῦσαν, καί, ἀφήσας τὴν Σένναν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γιάγκου καὶ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ, ἐξεκίνησεν ὁ ἴδιος πρὸς ἀνεύρεσιν πηγῆς νεροῦ, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς δεκάδος μαύρων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχαν προστεθῆ καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης μὲ τὸν κ. Ζουαγίκ.

Ἐνῷ ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπεμακρύνοντο, ἡ Σένναν διέταξε νὰ ἐρευνηθοῦν τὰ περίχωρα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξέλθουν οἱ ἄνδρες της ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁρίσῃ ὁ Μόνας.

Ἡ ζέστη ἦτο ἀνυπόφορος, ἡ κοκκινωπὴ ἄμμος ἔκαιεν ὅλων τὰ στήθη, αἱ τελευταῖαι σταγόνες τοῦ νεροῦ εἶχαν διανεμηθῆ... Ὁ ἀέρας ἦτο βαρύς, σὰν νὰ ἐπλησίαζε θύελλα.

Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀναπνεύσουν. Οὔτε ἕνας καρπὸς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ ἰσχνὰ δενδράκια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ πολεμισταὶ ἔκοβαν τὰ ξεροστρημμένα φύλλα καὶ τὰ ἐμασσοῦσαν.

Ἡ Σένναν διέταξε νὰ σταματήσουν. Οἱ πολεμισταί της εὑρῆκαν ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ φτιάξουν, διὰ τὴν ἀγαπημένην των βασιλοπούλαν, μίαν καλυβίτσαν, ὅπου ἐκείνη κατέφυγε διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἂν καὶ δὲν εἶχε βραδυάσῃ ἀκόμη, ἡ Σένναν ἔδωκεν εἰς ὅλους τὴν συμβουλὴν ν' ἀναζητήσουν εἰς τὸν ὕπνον κάποιαν ἀνακούρισιν ἀπὸ τοὺς πόνους των. Ἡ ἰδία ἔδωκε πρώτη τὸ παράδειγμα· εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβαν της, καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν ἐμιμήθησαν, ἐξαπλωθέντες καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν καλύβην των, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἑτοιμάσῃ καὶ δι' αὐτοὺς ἐπίσης οἱ Βανυαῖοι, καὶ δὲν ἤργησε νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος.

Εἶχαν μόλις δύο ὥρας ποῦ ἀνεπαύοντο, ὅταν ἔξαφνα τὰ κλαδιὰ τῶν τοίχων τῆς καλύβας ἐσείσθησαν δυνατά. Μ' ἕνα πήδημα εὑρέθησαν ὄρθιοι.

Ὀλτὼ ἢ δέκα Βανυαῖοι ἐχοροπηδοῦσαν γύρω των, μὲ γέλια καὶ χειρονομίας, καὶ τέλος τοὺς ἔσυραν ἔξω, ὅπου εἶδαν τὴν Σένναν νὰ συνομιλῇ μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς της. Μεγάλη

χαρὰ ἀνεγινώσκετο εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα· καὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ σκέψις ἦλθεν εἰς τὰ χείλη τοῦ Γιάγκου καὶ τῶν τριῶν μικρῶν φίλων του:

— Ὁ Ἰανὸς εἶνε ἐλεύθερος; ἐφώναξαν, ἑνῷ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τῆς βασιλοπούλας.

— Ἀλλοίμονον, ὄχι! ἀπήντησεν ἐκείνη, σείουσα τὴν κεφαλήν... Τίποτε νεώτερον δὲν ἐμάθαμεν δι' αὐτόν· αὐτοὶ ὅμως ἐδῶ οἱ δυστυχεῖς διψασμένοι ἔχουν εὕρῃ ἕνα λάκκο μὲ νερὸ ἄφθονο καὶ καθαρό, καὶ εἶνε μεγάλη ἡ χαρὰ των ποῦ θὰ ἠμπορέσουν ἐπὶ τέλους νὰ δροσίσουν τὴν δίψαν των...

Μόλις ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, καὶ ἕνας Βανυαῖος ἦλθε καὶ τῆς ἔφερε ἕνα κέλυφος αὐγοῦ στρουθοκαμήλου, ξέχειλο ἀπὸ διαυγέστατον νερό.

— Πιέ, βασίλισσά μου, τῆς εἶπε μὲ

«Εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα τρομερὸν πόνον...» (Σελ. 230, στ. β')

τὴν οἰκειότητα ἐκείνην, τὴν πλήρη σεβασμοῦ, τὴν ὁποίαν τῆς ἐδείκνυαν ὅλοι.

Ἐπῆρεν ἡ Σένναι τὸ εὔθραυστον ποτῆρι καὶ ἔσκυψε διὰ νὰ βυθίσῃ εἰς αὐτὸ τὰ διψασμένα χείλη της, ὅταν ὁ Χὰνς Ρίσσικ ὥρμησε καὶ ἀναποδογύρισε τὸ δοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἔπεσε κατὰ γῆς κ' ἔσπασε, πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τοῦ πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος τόσον ἐκαμάρωνε, διότι πρῶτος προσέφερε τὸ εὐεργετικὸν ποτὸν εἰς τὴν ἀγαπημένην του βασιλοπούλαν.

— Κανεὶς νὰ μὴν πιῇ! διέταξε τὸ Μποερόπουλο μὲ φωνὴν βροντώδη καὶ ἐπιβλητικήν· λάκκος μὲ νερό, ποῦ ἀναβλύζει ἔξαφνα μέσα στὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας, μοῦ φαίνεται ὕποπτος. Ἴσως ὁ Ταμίνας τὸν ἔχει δηλητηριάσῃ, διὰ νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ ὅλους μας. Ὁδηγήσατέ με σ' αὐτὸ τὸ νερό.

Ἡ Σένναι διηρμήνευσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ οἱ Βανυαῖοι τὰ ὑπεδέχθησαν μὲ μουρμουρίσματα δυσπιστίας καὶ δυσαρεσκείας. Ὡδήγησαν ὅμως τὸν μικρὸν πρὸς τὸν λάκκον τοῦ νεροῦ. Ἐπί τινας στιγμάς, ὁ Χάνς, σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ διαυγὲς νερό, τὸ ἐκύτταξε καλά, ἐπῆρε μερικὰς σταγόνας εἰς τὴν παλάμην του, τὰς ἐμύρισε, καί, πολὺ ταραγμένος, εἶπεν εἰς τὴν βασιλοπούλαν, ἡ ὁποία ἀνέμενε τὴν διάγνωσίν του:

— Τίποτε δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω· καὶ ὅμως ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸ τὸ νερὸ εἶνε δηλητηριασμένο. Παρατήσατε τὸν λάκκον, ὅπου περιέχεται· μόλις σήμερον τὸ πρωὶ τὸν ἔχουν σκάψῃ, διότι ἡ ὑγρασία τῶν χειλέων του δὲν ἐστέγνωσεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἥλιον· τὸ χῶμα ὁλόγυρα εἶνε μαλακό, σὰν νὰ τὸ ἔχουν πρὸ ὀλίγου μετατοπίσῃ... Πρέπει νὰ μὲ πιστεύσετε, τὸ νερὸ δὲν εὑρέθη μόνον του ἀπὸ φυσικὴν αἰτίαν ἐδῶ. Ἂν προέρχεται ἀπὸ πηγήν, ἐχρειάζετο νὰ ἔχῃ κανεὶς τελείαν γνῶσιν τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτὸ τὸ κατάξηρον μέρος· ὅσοι δὲ κατέχουν τὰ μυστικὰ τῆς ἐρήμου, δὲν τὰ ἀφίνουν ἔτσι φανερά, οὐδὲ ἐκθέτουν τὸ πολύτιμον ὑγρὸν εἰς τὴν φλογερὰν θερμότητα τοῦ ἡλίου. Ἀρκοῦνται μόνον νὰ σκάψουν μίαν τρύπαν εἰς τὴν ἄμμον νὰ ἐμπήξουν ἕνα σφυγγαράκι εἰς τὴν ἄκραν, καὶ νὰ ρουφήξουν ἔτσι τὸ δροσερὸ νερό... Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Σέννα, αὐτὸς ὁ λάκκος μὲ τὸ νερό, ποῦ αὔριον θὰ τὸ ἔχῃ πιῇ ὁ ἥλιος, εἶνε ὕποπτος. Ὁ Ταμίνας τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μας, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ δίψα ἀφεύκτως θὰ μᾶς ἔσυρεν ἐδῶ... Καὶ οἱ στρατιῶταί σου θὰ πεθάνουν! — προσέθεσεν ὁ Χὰνς βλέπων μὲ πόνον ψυχῆς δέκα ἢ δώδεκα πολεμιστάς, οἱ ὁποῖοι, μὲ μορφασμοὺς ἄλγους εἰς τὸ πρόσωπον, ἐσήκωσαν ἔξαφνα τὰ χέρια των κ' ἔσφιγγαν τὰ στήθη των μὲ ἀγωνίαν.

Ἀλλοίμονον! εἶχε δίκαιον ὁ Χὰνς μὲ τὴν ἀπαισιοδοξίαν του.

Ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, οἱ Βανυαῖοι εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα τρομερὸν πόνον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔκαμνε νὰ κυλίωνται κάτω καὶ νὰ φωνάζουν φρικτά. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἶχαν πιῇ ἀπὸ τὴν φαρμακωμένην πηγήν, ὅλοι μὲ τὴν σειράν των. Ἡ νύκτα ἐπέρασε μὲ μακρὰν καὶ φρικώδη ἀγωνίαν, τὴν ὁποίαν οἱ λευκοὶ καὶ ἡ Σένναι εἰς μάτην ἔκαμαν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν διὰ νὰ μετριάσουν.

Δὲν εἶχαν ὅμως κανὲν βοήθημα εἰς τὴν διάθεσίν των, κανὲν φάρμακον· τὰ ὀλίγα μέσα ποῦ μετεχειρίσθησαν ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα, κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ καθορίσῃ τὸ εἶδος τοῦ δηλητηρίου... Καὶ ὁ Μόνας δὲν ἦτο ἐκεῖ, — ὁ Μόνας, τοῦ ὁποίου ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη θὰ εὕρισκεν ἴσως τὸ ἀντίδοτον εἰς αὐτὴν τὴν τρομερὰν ἀσθένειαν!

Ἡ νύκτα εἶχεν ἔλθῃ. Οὔτε ἡ Σένναι οὔτε οἱ λευκοί της σύντροφοι, οἱ μόνοι ποῦ δὲν εἶχαν δοκιμάσῃ τὸ θανατηφόρον ὑγρόν, ἐγνώριζαν τὰ μέρη ἐκεῖνα· ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐκκινήσουν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ. Ἀπηλπισμένη ἡ βασιλοπούλα ἐφώναξεν ἐπανειλημμένως καὶ δυνατὰ εἰς τὸ ἀσημένιο της βούκινο· οἱ ἦχοί του ὅμως ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως. Ὁ Γιάγκος καὶ τὰ Δίδυμα ἐπυροβόλησαν μὲ τὰ τουφέκια των, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ ἑλκύσουν πρὸς τὸ μέρος των τὸν Ταμίναν καὶ τοὺς πολεμιστάς του· ἀλλὰ καὶ οἱ πυροβολισμοί των δὲν ἐπέτυχαν περισσότερον ἀπὸ τὰ σαλπίσματα. Ὁ Γιάγκος, ὁ μόνος φύλαξ τῆς Σέννας καὶ τῶν συντρόφων του, δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ διανοηθῇ νὰ τοὺς ἀφήσῃ, ἔστω καὶ μίαν στιγμήν· ἔπρεπε νὰ μείνῃ, ἕτοιμος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἐναντίον παντὸς κινδύνου, καὶ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ πλευρόν των, ἂν δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς σώσῃ.

Ἡ Σένναι λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ παραστῇ μάρτυς ἀνίσχυρος εἰς τὸν φρικώδη θάνατον ὅλων τῶν πολεμιστῶν της, τῶν ἀνδρειοτέρων ὑπηκόων της, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦσε μὲ ὅλην της τὴν καρδίαν, ὡς βασίλισσα ἀφωσιωμένη, φιλόλαος καὶ καλή.

Τὸ πρωί, ἑκατὸν εἰκοσιτέσσαρα πτώματα ἔκειντο εἰς τὴν στεγνὴν ἄμμον τοῦ Ἀλωνιοῦ τῆς Δίψας.

Μὲ τὰ μάγουλα κατάβρεκτα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἡ βασιλοπούλα τοὺς ἔκλειεν ὅλων τὰ μάτια καί, μὲ τὴν ἀφελῆ καὶ δεισιδαίμονα πίστιν της, ἤγγιζε τὸ μέτωπον ἑκάστου νεκροῦ μὲ τὴν δορὰν τοῦ λεοντιδέως, — μὲ τὸ ἱερὸν φυλακτό, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Κατόπιν, διὰ νὰ μὴν πέσουν εἰς ξένας χεῖρας τὰ τουφέκια τῶν νεκρῶν, παρεκάλεσε τοὺς λευκοὺς συντρόφους της νὰ τὰ συναθροίσουν ὅλα εἰς ἕνα σωρόν, καὶ τὰ ἐπυρπόλησε· τὰ φυσέκια των ἐτάφησαν εἰς τὴν γῆν...

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἂν μὲ γελάσῃ ἕνας ἄνθρωπος μιὰ φορά, εἶνε ἐντροπὴ δική του. Ἂν μὲ γελάσῃ ὅμως δυὸ φορές, εἶνε ἐντροπὴ δική μου.

Τὰ στερνὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΗΘΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν

[Ἴδε Διαπλάσεως φύλλον 9, σελ. 70.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ κενοδοξία.

Ἄμα ἡ Μαρία ἐσκόνταφτε σὲ καμμιὰ πέτρα κ' ἔπεφτε, ἔδαζε ἀμέσως τὰ ξεφωνητά:

— Ἄχ! τί ἄτυχη ποῦ εἶμαι! θαρρεῖς πῶς ἤτανε ἐπίτηδες γιὰ μένα βαλμένη αὐτὴ ἡ πέτρα!

Ἄμα ἤθελε νὰ βγῇ περίπατο, κ' ἐτύχαινε νὰ πιάσῃ βροχή, νέα παράπονα:

— Ἐπίτηδες γιὰ μένα βρέχει τώρα, γιὰ νὰ μὴν πάω ἔξω ἐγώ.

Ἄμα ἤθελε νὰ τρέξῃ στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν τὴν ἄφιναν, διότι ἦτο παραπολὺς ἥλιος, ἄλλες φωνές:

— Πάλι γιὰ μένα βγῆκε τώρα κι' ὁ ἥλιος... γιὰ νὰ μὴν εὐχαριστηθῶ ποτέ!

Ἄμα ἤθελε νὰ πάῃ περίπατο μὲ τὴν βάρκα, κ' ἔκαμνε φουρτοῦνα:

— Δὲν σᾶς τὰ ἔλεγα;... Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄτυχη, γιὰ μένα σηκώθηκαν τώρα καὶ τὰ κύματα!

Τὰ ἐπρόσεξεν ὅλα αὐτὰ ἡ μητέρα της, καὶ τῆς εἶπε μιὰ 'μέρα:

— Κόρη μου, αὐτὰ ποῦ λές, ἀποδεικνύουν τὴν κενοδοξίαν σου· φαντάζεσαι ὅτι ὅλος ὁ κόσμος γιὰ σένα μόνον εἶνε καμωμένος, ὅτι πρὸς χάριν σου ἢ ἐξ αἰτίας σου γίνονται ὅλα τὰ φυσικὰ φαινόμενα. Φαντάζεσαι δηλαδὴ ὅτι καὶ αἱ πέτρες σοῦ φταίνε, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχὴ καὶ ἡ θάλασσα! Τὰ προσέχεις μόνον, ὅταν ἐνοχληθῇς εἰς τὰ παιγνίδια σου ἢ εἰς τὴν διασκέδασίν σου, καὶ δὲν συλλογίζεσαι πόσα καλὰ προέρχονται ἀπὸ αὐτὰ εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ εἰς ἐσὲ ἀκόμη τὴν ἰδίαν!

Τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν.

Ἰδοὺ τὰ μεγαλείτερα βάθη, τὰ ὁποῖα αἱ τελευταῖαι ἐπιστημονικαὶ βαθυμετρήσεις μὲ εἰδικὰς καὶ τεχνικωτάτας βολίδας, ἐσημείωσαν διὰ τὰς κυριωτέρας θαλάσσας:

Βόρειος Εἰρηνικὸς 8516 μέτρα, νότιος Εἰρηνικὸς 8281· βόρειος Ἀτλαντικὸς 8391, νότιος Ἀτλαντικὸς 7360· Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς 6295· Βόρειος Παγωμένος Ὠκεανὸς 4846, νότιος Παγωμένος Ὠκεανὸς 2,621· θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν 6260, Μεσόγειος 4400, θάλασσα τῆς Κίνας 4293, τῆς Ἰαπωνίας 3000, Μαύρη θάλασσα 2613, Βόρειος θάλασσα 898, Βαλτικὴ 427.

Εἰς τὰ διαυγῆ ἐκεῖνα νερά, ὅταν λάμπῃ ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ δύτης ποῦ κατεβαίνει μὲ τὸ σκάφανδρόν του, βλέπει καθαρὰ εἰς βάθος 20 ἕως 25 μέτρων. Εἰς βάθος 50 μέτρων μόλις διακρίνονται τὰ ἀντικείμενα, βαθύτερον δὲ εἶνε τὸ αἰώνιον σκότος, ὅπου ποτὲ δὲν ἔχουν εἰσδύσῃ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες.

Μικροσκοπικὰ δένδρα.

Θέλετε νὰ ἔχετε στὸ σπίτι σας δένδρο μέσα στὸ ποτῆρι;

Προμηθευθῆτε ἕνα καλὸ ὥριμο βαλανίδι καὶ κρεμάσετέ το μὲ μίαν κλωστὴν μέσα εἰς ἕνα ποτῆρι μὲ ὀλίγον νερό. Ἂν τὸ ἀφήσετε ἐκεῖ μέσα, χωρὶς διόλου νὰ τὸ πειράξετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, θὰ σκάσῃ τὸ βαλανίδι, θὰ πετάξῃ μίαν ρίζαν μέσα στὸ νερό, καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἕνα μικρό, ἴσιο στέλεχος μὲ ὡραῖα πράσινα φυλλαράκια. Κ' ἔτσι ἀποκτᾶτε μίαν μικροσκοπικὴν βαλανιδιάν, ἡ ὁποία θὰ κάμνῃ νὰ θαυμάζουν ὅσοι τὴν ἰδοῦν.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἅμα φυτρώσῃ τὸ φυτόν, καλὸν θὰ εἶνε νὰ ἀλλάζετε συχνὰ τὸ νερό.

Ὄχι δὲ μόνον τὰ βαλανίδια, ἀλλὰ καὶ τὰ κάστανα, καὶ τὰ καρύδια ἠμποροῦν νὰ βλαστήσουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὥριμα καὶ νωπά, μὲ τὸν ἐξωτερικὸν χιτῶνα τοῦ φλοιοῦ των.

Τὰ ἄλογα τῶν Κινέζων.

Ἕνας Κινέζος Μανδαρῖνος εἶχε ταξειδεύσῃ ἐσχάτως εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς σταύλους ἑνὸς Γάλλου, τοῦ ὁποίου τὰ ἄλογα συχνὰ τρέχουν καὶ νικοῦν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον.

— Γιατί τὰ ἔχετε τιμωρημένα, σὰν τοὺς μικροὺς μαθητάς, ποῦ, ὅταν κάμουν καμμίαν ἀταξίαν, τοὺς βάζουν νὰ στέκωνται μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον; — ἠρώτησε.

Τοῦ εἶχε φανῇ ἀλλόκοτος καὶ παράλογος αὐτὴ ἡ συνήθεια τῶν Εὐρωπαίων, νὰ δένουν τὰ ἄλογα μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον. Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ Κινέζος.

— Ἡμεῖς, εἰς τὴν Κίναν, εἶπε, δένομε τὰ ἄλογά μας μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔξω, καὶ μὲ τὴν οὐρὰν πρὸς τὸν τοῖχον. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ ἄλογα μᾶς βλέπουν, ὅταν εἰσερχώμεθα εἰς τὸν σταῦλον διὰ νὰ τὰ περιποιηθῶμεν, μᾶς γνωρίζουν, συνηθίζουν τὰς κινήσεις μας, ἀρχίζουν νὰ μᾶς ἀγαποῦν σιγὰ-σιγά, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐξοικειοῦνται τόσον μαζί μας, ὥστε ἐννοοῦν καὶ τί τοὺς λέγομεν ἀκόμη...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Τοτοῦ:

— Ἀφοῦ ἡμεῖς, μὲ δύο μάτια, βλέπομεν τὰ πράγματα μονά, οἱ μονόφθαλμοι τὰ βλέπουν ἀρά γε μισά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

***

Ἡ μαμμά: — Κυττάξετε, παιδιά, 'ς τὸ ρολόγι τῆς πλατείας, τί ὥρα εἶνε;

Ὁ Τάκης: — Ἄσε με, Γιῶργο μου, νὰ ἰδῶ πρῶτα ἐγώ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμος 1 (ὁ ***10***ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***3*** ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. ***6*** ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***7.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄδετος φρ. ***8.*** Χρυσόδετος φρ. ***10.***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΠΙ τέλους! Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ξενητειά, ἡ *Δήθη* μοῦ γράφει σήμερον «μὲ φῶς ἑλληνικόν». Καὶ μοῦ λέγει: «Ὅσον ὡραῖες καὶ ἂν εἶνε αἱ μεγάλαι πόλεις μὲ τὲς τόσες πολυτέλειες καὶ ἄπειρες διασκεδάσεις ποῦ ἔχουν, πάλιν αἰσθάνεται κανεὶς εὐτυχίαν νὰ ἔχῃ γύρῳ του δικό του ἀέρα καὶ νὰ κοῦνῃ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα τὴ δική του γλῶσσα. Αἰσθάνεται κανεὶς τόσῳ ξένος στὰ μακρινὰ καὶ ὁμιχλώδη ἐκεῖνα μέρη!»

Πολὺ ὀρθὸν καὶ δίκαιον αὐτὸ ποῦ λέγεις, *Ἄγγελε Αὐγερινέ*. Αἱ λανθασμένως δημοσιευόμεναι Ἀσκήσεις πρέπει νὰ κυροῦνται, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ λάθος των. Θὰ κυρωθοῦν καὶ αἱ δύο αὐταί, ποῦ σημειόνεις. Ὅσον ὅμως διὰ τὸ Ἀννάμ, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε λάθος νὰ τὸ γράψῃ κανεὶς καὶ μ' ἕνα νί.

Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μοῦ γράφει ὁ φίλος μου *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*. Τί εὐτυχὴς εἶνε πράγματι ποῦ ἐπεσκέφθη τοὺς ἁγίους Τόπους, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγεννήθη, ἀπέθανε καὶ ἀνέστη: τὴν Βηθλεέμ, τὸν Ἰορδάνην, τὴν Βηθανίαν, τὸ Γεσθημανῆ, τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸν Ἅγιον Τάφον! «Ὅλ' αὐτὰ — μοῦ γράφει, — τὰ εἶχα διαβάσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν· ἀλλ' ὅταν τὰ εἶδα καὶ τὰ ἐπροσκύνησα, ἐνόησα τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω...»

Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, καλῶς ἦλθες. Πολλαὶ τοιαῦται ἰδέαι εἶνε ὑπὸ μελέτην, ἀλλὰ καμμία δὲν μοῦ φαίνεται ἀκόμη πραγματοποιήσιμος. Μὴ βλέπῃς τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικά· ἐκεῖ-πέρα εἶνε πολυκοσμία καὶ ὅλα εἰμποροῦν νὰ τὰ κάμνουν. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες εἴμεθα ὀλίγοι...

Ἀσφράγιστα βέβαια γραμματόσημα, *Καύχημα τῆς Πατρίδος*, διότι τὰ σφραγισμένα δὲν ἔχουν ἀξίαν. Σοῦ ἔστειλα δελτία ἐγγραφῆς καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις. Ἡ κυρὰ-Μάρθα εἶνε ἡ κυρὰ-Μάρθα! Πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε ἄνδρας;

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Χρυσάκτινη Αὐγή*. Νὰ ἤξευρες πόσα ἄλλα κορίτσια εἶπαν: «γιὰ μένα τὰ γράφει αὐτὰ ὁ κ. Φαίδων!» Ὑπναροῦδες εἶνε ἕνα σωρό... Σὺ ὅ-

μως δὲν εἶσαι καὶ τόσῳ πολύ . . . Ὅταν δὲν κοιμᾶται κανεὶς περισσότερον ἀπὸ 8 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ὑπναρᾶς.

Μὲ πολλὴν χαράν μου, *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, εἶδα τὴν παλαιάν μας φίλην *Κεφαλληνιακὴν Αὔραν*, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔδωσα τὰ φύλλα σου, καθὼς καὶ τῆς *Γλυκείας Ἑλλάδος*.

Τίνος εἶνε αὐτὴ ἡ τζίφρα, εἰς ἓν δελτάριον ποῦ μ' ἐρωτᾷ διὰ κάτι τετράδια Μ. Μυστικῶν; Ἀδύνατον νὰ διαβάσω τὸ ὄνομα καὶ νἀπαντήσω.

Αὐτοὺς ποῦ σὲ παρακαλοῦν νὰ προσεύχεσαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των, *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*, νὰ τοὺς συμβουλεύσῃς καλλίτερα νὰ κάμουν ὅ,τι ἔκαμες καὶ σύ: Νὰ μελετήσουν καὶ νὰ μελετοῦν πάντοτε—ἀκόμη καὶ . . . εἰς τὸ Ζάππειον Θουκυδίδην . . .

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ὑπὲρ Διαπλάσεως*, α. (Η. Μ. Β.) καὶ *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, κ. (Μ. Μ . . .)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Φροῦ-Φροῦ* μὲ τὴν *Ξανθὴν Μουσμέ*, *Ἑλληνίδα* καὶ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο*·—τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Μιμόζαν*, *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* καὶ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*·—ἡ *Αὔρα τῆς Χίου* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων* καὶ *Γλυψοκουτάλαν*·—τῆς *Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο* μὲ τὴν *Λήθην*, *«21»* καὶ *Ἀριέλ*·—ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ἔνδοξον Ὕδραν* καὶ *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία*·—τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς*·—ἡ *Χρυσάκτινη Αὐγὴ* μὲ τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*·—ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Χιακὴν Ἡρωΐδα*·—ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν*, *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Ἑλληνικὸν Κλέος*, *Σκέρτσο* καὶ *Χιακὴν Ἡρωΐδα*·—τὸ *Σκέρτσο* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*·—ὁ *Μαῦρος τῆς Βενετίας* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἰδεώδη Καλλονήν*, *Νυκτερινὴν Αὔραν* καὶ *Αὔραν τῆς Νεότητος*·—ἡ *Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα*, *Παγωμένην Θάλασσαν* καὶ *Λήθην*·—ἡ *Ἰσχὺς τοῦ Πεπρωμένου* μὲ τὸ *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν* καὶ *Καυκασίαν Ἑλληνίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Φροῦ-Φροῦ*** (βλέπεις πόσον ἀργεῖ κανεὶς μὲ τὸ αὔριο καὶ αὔριο; . . .) *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* (βραβεῖα ἔστειλα·) *Αὔραν τῆς Χίου* (ἡ ὁποία . . . ζεσταίνεται πάρα πολύ! τὰ τετράδια ἐλήφθησαν καὶ ἐστάλησαν·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (ἔστειλα·) *Πυγολαμπίδα* (σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ προηγούμενον·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Θούρειον Ὕμνον*, *Μακεδονίαν* (ναί·) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ἐλήφθησαν· σὲ χαιρετοῦν ὅλοι καὶ σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ καλά σου λόγια·) *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν*, *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Χρυσόμαλλον Δέρας* (ἔστειλα· οἱ στίχοί σου μοῦ ἤρεσαν·) *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* (πάντοτε εἶνε καιρός· ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε· πῶς ἐφαντάσθης ὅτι ἡ σιωπή σου μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον; ὄχι, ὄχι· καὶ περιμένω ἀνυπομόνως νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (καὶ οἱ ἀντιγράφοντες εἰς τὰς ἐξετάσεις, θὰ ἔχουν τὴν ἱκανοποίησιν περὶ τῆς ὁποίας λέγεις; ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω· νομίζω ἀπεναντίας ὅτι πάντοτε θὰ τοὺς τύπτῃ ἡ συνείδησις, διότι *ἔκλεψαν* τὸν βαθμόν των·) *Νυκτολούλουδον* (καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἀπαντήσεις εἶνε ἀπὸ τὰς συνήθεις· διὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή! δὲν πταίει κανεὶς ὅταν εἶνε στὴ μέση ἀρρώστεια·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (τί χαριτωμένο γραμματάκι! εὔχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰ προφορικά·) *Μαῦρον τῆς Βενετίας* (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελείωσαν τὰ βάσανα, γράφε μου συχνά, διὰ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς·) *Ἑλληνίδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω·) *Ἰσχὺν τοῦ Πεπρωμένου* (πῶς νὰ σὲ συμβουλεύσω ἐγώ; σὺ ξεύρεις καλλίτερα, εἰς τί εἶσαι πλέον δυνατή·) *Σκέρτσο*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12ην Ἰουλίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

332. Λεξίγριφος.

Περιεργον! Τὸ πρῶτόν μου
Δηλοῖ τὸ σύνολόν μου
Τὸ ἄγριον καὶ ἰσχυρόν·
Ἄνθος τὸ δεύτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

333. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου νησάκι,
Τὸ δεύτερόν μου . . . σύ·
Τὸ τρίτον μου φωτίζει,
Τὸ ὅλον μου πουλί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργείου Ἑρμοῦ

334. Στοιχειόγριφος.

Μόλις, φίλε μου, μὲ ἰδῇς
Λερωμένο, πρέπει εὐθὺς
Νὰ μὲ καθαρίσῃς·
Κι' ὅταν πάλι μὲ ἰδῇς
Νὰ αὐξάνω καθὼς δρῦς,
Θὰ μὲ ψαλλιδίσῃς.
Ἂν μοῦ κόψῃς ὅμως πέρα
Τ' ὁλοστρόγγυλο κεφάλι,
Δὲν θὰ βλέπῃς πιὰ ἡμέρα,
Γιατὶ νύκτα θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυψοκουτάλας

335. Κυβόλεξον.

* * * * = Γράμμα.
* * * * = Σπλάγχον.
* * * * = Οὐσιαστικόν.
* * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμιώδους Θαλάσσης

336. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον μάντιν:

1, Μέγας Ρωμαῖος· 2, Ζῶον ἄγριον· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Μέγας Ζωγράφος· 5, Ἔντομον· 6, Ἀρχαῖος Βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

337—339. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα νήσων.

1.—Τὰ ῥηθέντα ἐπιδοκιμάζω.
2.—Τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς.
3.—Σοὶ χρεωστῶ τὴν ζωήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλελευθέρου

340—344. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

Ραμνοῦς, *ἱδρύομαι*, *ζωάριον*, *Ἄβδηρα*, *τρομάζω*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Πατρίδος

345. Λογοπαίγνιον.

Εἶμ' ἕνα χρήσιμον πτηνὸν
Ἐγώ,—θῆλυς δὲν εἶμαι,
Μὲ βλέπεις; Εἶνε φανερὸν
Πῶς ἐμπροστά σου κεῖμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ἕλληνος

346. Μικτόν.

εα-δ-ο-μρς-α-τ-η-γλν-η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Δόξης

347. Γρῖφος.

X
1 ἦν Η Η   X 1 L X
X X
X

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22—23.

262. Ἐλέφας (L, F, H.) — 263. Κόνων-Κόων.—264. Κινα.—265. Ἀρτεμισία.

266.
ΑΜ
ΣΟ-ΦΙ-Α
ΑΜ-ΦΙ-Α-ΡΑ-ΟΣ
Α-ΡΑ-ΛΗ
ΟΣ

267. ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ (Μαῖα, Φᾶρις, Ἶρις, ροφός, Ὄσσα, Σάμος.)—268—272. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΑ: *Κρατήρ*, *Κρᾶθις*, *Κραναός*, *Κρατῖνος*, *Κράνος*.—273. ΚΙΘΑΡΑ-ΣΜΥΡΝΗ (ΚάΣτωρ, ἼαΜος, ΘαΥμας, ἌγΡραυλος, ΡιΝόκερως, ἌρΗς.)—274. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.—275. *Ὁ Ρῆνος εἶνε ποταμὸς* (ὅροι-νόσοι-ναί-ποτὰ-μ' ὥς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Στὴν ἀγαπητὴν *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην* εὐχόμεθα ἔτη εὐδαίμονα. — *Ροδόπη* καὶ *Παλμύρα*. *(Ζ'—159)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν.—Focion S. Fotiadis, Aïdin (Turquie d'Asie). *(Ζ'—160)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Ἀπάντησις ἀσφαλής. Διεύθυνσις: «Mignonne», ὁδὸς Ρώμα 8 Α, Athènes. *(Ζ'—161)*

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν "ΡΩΣΣΙΑ"

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος ***Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1907*** ***Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 30***

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς λόφους· ὀλίγην ὥραν ἐκράτησε τὸ λυκόφως, καὶ ἡ νύκτα ἦλθε καλύπτουσα μὲ τὸν σκοτεινὸν πέπλον της τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἦτο χλιαρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰς θωπείας τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας.

Ἦτο λοιπὸν πιθανὸν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἤρχετο νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν Ἀνδρέαν εἰς ἐκείνην τὴν καλυβοῦλαν· καί, πραγματικῶς, ἡ βαθεῖα καὶ μελαγχολικὴ σιγὴ δὲν ἔπαυσε βασιλεύουσα γύρω της, καὶ τῇ ἐπέτρεψε νὰ καθήσῃ καὶ νὰ καλοσκεφθῇ πῶς θὰ κατώρθονε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρισιμωτάτην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ᾐσθάνετο μεγάλην χαράν, διότι εἶχε κατορθώσῃ νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ τώρα, τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ; Ἂν τὴν ἐρωτοῦσε κανείς, δὲν θὰ ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἦτο τελείως πεπεισμένη ὅτι ὁ πατέρας της ἦτο ἐντελῶς ἀμέτοχος εἰς τὸ ἀλλόκοτον τηλεγράφημα ποῦ εἶχε σταλῇ ὡς ἀπάντησις ἀπὸ τὸ Σαζιλλὺ πρὸς τὸν κ. Τραχύν. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται ὀρθότερον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐπίστευε πλέον τὸν πατέρα της τόσον ἄκαμπτον, ὅσον τὸν εἶχεν ἀνοήτως φαντασθῇ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸν πύργον· ἡ δυστυχία της τὴν εἶχε διδάξῃ τώρα καὶ τὴν εἶχε πείσῃ ὅτι ἀπ' ἐναντίας, ἂν ἡ εἴδησις τῆς ἐξαφανίσεώς της ἔφθανεν ἕως εἰς τὸν πατέρα της, αὐτὸς βεβαίως θὰ ὑπέφερε παραπολύ.

Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν, στεναγμὸς ἀνακουφίσεως καὶ μετανοίας συγχρόνως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη της, καί, ἐπειδὴ τῆς ἔλειπαν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ κάμῃ σιδηροδρομικῶς τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπανόδου, ἔλαβε τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ κάμῃ πεζῇ, καὶ νὰ ἐκκινήσῃ χωρὶς ἄλλο τὴν ἐπιοῦσαν, μὲ τὰ γλυκοχαράματα.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Τουὰρ ἕως τὸ Σαζιλλὺ δὲν ἦτο, μὲ τὰ πόδια, παρὰ σαράντα, πενῆντα τὸ πολὺ χιλιόμετρα: ἀπόστασις τὴν ὁποίαν, μὲ θάρρος καὶ μὲ καλὴν θέλησιν, ἠμποροῦσεν ἡ Ἀνδρέα νὰ διανύσῃ πεζῇ, ἂν πρὸς τοῦτο ἀφιέρωνε τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν. Ἅμα ἐκουράζετο, θὰ ἐκάθητο νὰ ξεκουρασθῇ· ἅμα ἐπεινοῦσε, θὰ εὕρισκεν, εἰς τοὺς φράκτας ἢ εἰς τὰ χωράφια, τίποτε βατόμουρα διὰ νὰ φάγῃ, καὶ ἴσως εἰς τὰς ἀγροικίας κανένα κομμάτι ψωμὶ ἢ κανένα κεσὲ γάλα, τὸ ὁποῖον οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ἂν τὴν ἔβλεπαν τόσον κακομοιριασμένην, θὰ τῆς προσέφεραν, χωρὶς αὐτὴ ν' ἀναγκασθῇ νὰ τοὺς τὸ ζητήσῃ, —διότι διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον, ἐξεγεν ἀπὸ μέσα της μὲ τὴν τελευταίαν ὁρμὴν τῆς ὑπερηφανείας, δὲν θὰ κατέπιπτε τόσον χαμηλὰ ὥστε νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν κόσμον . . .

Ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα, καμωμένο εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλευρὰς τῆς καλύβας, ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ ἄστρα ἤρχιζαν νὰ λάμπουν εἰς τὸ στερέωμα· ἡ νύκτα προεμηνύετο ὡραία, ἂν καὶ ἀρκετὰ κρύα. Ἡ Ἀνδρέα ἐστηρίχθη ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα εἰς τὸν τοῖχον, καί, καθὼς ᾐσθάνθη τὰ ἀνώμαλα λιθάρια του νὰ τῆς τρυποῦν τὴν ράχιν καὶ τοὺς ὤμους, ἐνθυμήθη καὶ ἐπεθύμησε τὴν μαλακὴν καὶ μυρωμένην κλίνην τοῦ σανοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφίσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ χωράφι, ὅπου ἡ κακή της τύχη τὴν εἶχε παραδώσῃ, μόνην καὶ ἀνυπεράσπιστον, εἰς τὰς κακοποιήσεις τῶν Ἀτσιγγάνων. Ἀφοῦ ὅμως ἐπέρασαν ὀλίγαι στιγμαί, ἐσυνείθισε μὲ τὴν κακοπέρασιν, καί, ἀφήσασα τὸ κεφάλι της νὰ στηριχθῇ εἰς τὸ στῆθός της, κατέληξε εἰς τὸ νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος.

«Γιὰ τὸ Σινὸν τραβᾷς, τέτοιαν ὥραν, καϊμένη ;...» (Σελ. 234.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΑ!

Τὸ κούτσουρο τοῦ δένδρου, εἴτε μὲ τὸν φλοιόν του εἴτε χωρὶς αὐτόν, δὲν ἀποτελεῖ κλίνην πολὺ ἀναπαυτικήν. Μόνη ἡ ὑπερβολικὴ κούρασις τῆς Ἀνδρέας ἠμποροῦσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ κοιμηθῇ τόσας ὥρας. Δὲν ἐξύπνησε πραγματικῶς, παρὰ κατὰ τὰς πέντε τῆς αὐγῆς· ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ τὰ μέλη της ἦσαν ξυλιασμένα.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὰ φῶτα ποῦ ἔλαμπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν, τῆς εἶχαν κάμῃ κάπως συντροφίαν καὶ ἡ μοναξιά της δὲν τῆς εἶχε φανῇ τόσον ἀνυπόφορος· ἀλλὰ